

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobkyne: **Ing. O. K.**, bytom N., zastúpenej *Mgr. S. G.*, advokátkou so sídlom M., proti žalovanému: **Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 6779/2008-46/POK 2 zo dňa 23. júla 2008, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 180/08-73 zo dňa 21. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 180/08-73 zo dňa 21. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyňi trovy konania v sume **74,61 €** na účet právnej zástupkyne žalobkyne, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom č.k. 2S 180/08-73 zo dňa 21. októbra 2009 Krajský súd v Bratislave zrušil rozhodnutie žalovaného č. 6779/2008-46/POK 2 zo dňa 23. júla 2008, ako aj prvostupňové rozhodnutie č. 31/2008-45/20 zo dňa 27. mája 2008 podľa § 250j ods. 2

písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte len „O.s.p.“) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Preskúvaným rozhodnutím č. 6779/2008-46/POK 2 zo dňa 23. júla 2008 žalovaný ako odvolací orgán zamietol podľa § 138 ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) odvolanie žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu č. 31/2008-45/20 zo dňa 27. mája 2008 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta pre nadbytočnosť s poskytnutím náhrady vo výške trojnásobku funkčného platu a zároveň toto prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 625,91 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval za potrebné preskúvané rozhodnutie ako nezákonné zrušiť s poukazom na zistenú vadu spočívajúcu v skutočnosti, že nebolo preukázané, že by správne orgány ponúkli žalobkyni všetky v tom čase voľné štátnozamestnanecké miesta resp. by preukázali, že tieto miesta boli obsadzované výlučne výberovým konaním. Krajský súd prisvedčil názoru žalovaného, že nemožno z obsahu ust. § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe vybrať iba jednu z podmienok, ktorú toto ustanovenie obsahuje, keďže zahŕňa tri podmienky existujúce samostatne popri sebe. Uviedol, že pre zákonnosť postupu a samotné rozhodnutie by bolo postačujúce, ak by žalovaný skutočne v relevantnom čase nemal žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, alebo by takéto miesto obsadzoval výberovým konaním. V prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu ako ani v napadnutom rozhodnutí však nie je uvedené, a nevyplýva ani z obsahu správneho spisu, že by správne orgány ponúkli žalobkyni všetky v tom čase voľné štátnozamestnanecké miesta resp. by preukázali, že tieto miesta boli obsadzované výlučne výberovým konaním. Doplnil, že v spise chýba akýkoľvek doklad o tom, že by bola žalobkyňa oboznámená o voľných miestach, pričom až na vyžiadanie súdu žalovaný predložil súpis voľných miest v obvode Krajského súdu v Žiline, ktoré boli v tom čase obsadzované. K tomuto súpisu uviedol, že sa rozchádza so súpisom predloženým žalobkyňou, ktorá súčasne predložila aj doklad o tom, že ku koncu roku 2008 došlo celkovo k navýšeniu počtu

zamestnancov v obvode Krajského súdu v Žiline. V tomto postupe súd videl takú vadu konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalšie námietky žalobkyne považoval súd za nedôvodné. K námietke týkajúcej sa rozhodnutia podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti Slovenskej republiky z 13. mája 2008 uviedol, že nejde o rozhodnutie vydané v správnom konaní a navyše nie je ani predmetom preskúmavania v tomto súdnom konaní. Uvedené rozhodnutie bolo vydané v plnej kompetencii podpredsedu vlády a ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a treba z neho vychádzať. Za nepodstatné považoval aj to, že toto rozhodnutie malo byť vydané s prihliadnutím na zvýšenie efektívnosti práce a zabezpečenie efektívneho vynakladania finančných prostriedkov štátneho rozpočtu na rok 2008, pričom k zrušeniu miesta žalobkyne tiež došlo v súvislosti s plnením úlohy C.15 uloženej uznesením vlády Slovenskej republiky z 11. októbra 2006, ktorá úloha bola dňa 07. mája 2008 zrušená. Za neopodstatnenú pokladal aj námietku žalobkyne, že odvolať štátneho zamestnanca pre nadbytočnosť bolo možné iba do 31. marca 2004, nakoľko žalovaný postupoval správne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe v znení platnom v relevantnom čase. Ohľadom námietky neoboznámenej žalobkyne s výsledkami prerokovania jej odvolania poradnou komisiou uviedol, že táto komisia je len poradným orgánom odvolacieho orgánu, ktorý napokon o odvolaní rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Toto stanovisko však má len odporúčací charakter a pre odvolací orgán nie je záväzná a preto tento ani nie je povinný oboznamovať odvolateľa s jeho obsahom. V tejto súvislosti spomenul, že žalobkyňa mala priestor sa vyjadriť ku konaniu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, takže jej procesné práva v konaní neboli porušené.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a potvrdil napadnuté rozhodnutie žalovaného. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. nesprávnym právnym posúdením veci, nakoľko súd nedostatočne zistil skutkový stav. Žalovaný namietal tvrdenie súdu, že „v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu, ako ani v napadnutom rozhodnutí nie je uvedené a toto nevyplýva ani z obsahu správneho spisu, že by správne orgány ponúkli žalobkyňi všetky v tom čase voľné štátnozamestnanecké miesta, resp. by preukázali, že tieto miesta boli obsadzované výlučne výberovým konaním“ a považoval ho za právne nepodložené. Mal za to, že z predloženej spisovej dokumentácie vyplýva, že

žalovaný doručil žalobkyni upovedomenie o začatí konania o skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 14. mája 2008, č. 7249/2008-45, v ktorom žalobkyni oznámil, že začína konanie vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru dňom 31. mája 2008 z dôvodu zrušenia jej štátnozamestnaneckého miesta, pričom žalovaný dal žalobkyni možnosť pred vydaním rozhodnutia písomne sa vyjadriť k veci a uplatniť svoje procesné práva. Dodal, že už v tomto upovedomení bolo žalobkyni oznámené, že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto na trvalé preloženie žalobkyne, resp. iné voľné štátnozamestnanecké miesto, pričom tieto sú obsadzované výberovým konaním a sú zverejňované služobným úradom na internetových stránkach X.. Predmetné upovedomenie žalobkyňa prevzala dňa 17. mája 2008 a následne dňa 27. mája 2008 telefonicky oznámila, že k tejto veci sa písomne vyjadrovať nebude, pričom rozhodnutie vzala na vedomie bez uplatnenia námietok. Zdôraznil, že žalovaný vo svojom služobnom úrade nemal žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, vzhľadom na skutočnosť, že do 31. decembra 2007 zrušil celkom 88 pracovných miest v súvislosti s plnením úlohy C.15 uloženej uznesením vlády Slovenskej republiky z 11. októbra 2006, č. 856, aj preto nemohol vykonať zmenu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne jej trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 vo väzbe na súvisiace ust. § 28 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe. Ohľadom voľných miest v obvode Krajského súdu v Žiline žalovaný poznamenal, že žalobkyňa bola v štátnozamestnaneckom pomere v služobnom úrade žalovaného, avšak miesta v obvode Krajského súdu v Žiline nepatrili do pôsobnosti služobného úradu žalovaného. Vzhľadom k uvedenému žalovaný nemohol vykonať zmenu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 vo väzbe na súvisiace ust. § 28 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe, kde z ust. § 28 ods. 1 vyplýva, že zmena štátnozamestnaneckého pomeru sa môže vykonať len v tom istom odbore štátnej služby. Z jedného odboru štátnej služby do iného odboru štátnej služby možno zmenu vykonať len vtedy, ak ju štátny zamestnanec môže vykonávať so zreteľom na plnenie kvalifikačného predpokladu a s ohľadom na doterajšiu náročnosť ním vykonávanej štátnej služby a na výsledky služobného hodnotenia. V závere odvolania žalovaný vyslovil názor, že v prípade skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu zrušenia štátnozamestnaneckého miesta pre nadbytočnosť postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o štátnej službe. Postupom žalovaného nebola žalobkyňa ukrátená na svojich právach, keď aj súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pre zákonnosť postupu a samotné rozhodnutie

by bolo postačujúce, ak by žalovaný skutočne v relevantnom čase nemal žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto alebo by takéto miesto obsadzoval výberovým konaním, ktoré skutočnosti žalovaný preukázal.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdiť a zároveň žiadala priznať právo na náhradu trov konania. Ohľadom odvolacích námietok žalovaného považovala za nepostačujúce odcitovanie zákonného ustanovenia, že žalovaný nemá voľné štátnozamestnanecké miesta bez akéhokoľvek ďalšieho preukázania tejto skutočnosti. Mala za to, že samotné tvrdenia žalovaného boli vyvrátené predloženými listinnými dôkazmi zo strany žalobkyne priamo na pojednávaní a preto sú právne nedôvodné. K námietke žalovaného o nemožnosti vykonať zmenu štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne trvalým preložením uviedla, že v čase ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou formou odvolania, okrem dôvodov podľa § 40 ods. 1 zákona o štátnej službe, bolo aj dôvodom odvolania zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, pričom zákonnou podmienkou odvolania pre daný prípad je vyslovenie nesúhlasu s preložením podľa § 29 ods. 5 písm. a/ až e/ zákona o štátnej službe. Zdôraznila, že až vyslovenie nesúhlasu štátneho zamestnanca s trvalým preložením, ako taxatívnu podmienkou, viaže na seba skutočnosť, a to jeho odvolanie z dôvodu zrušenia miesta. Pokiaľ štátny zamestnanec nevyloví nesúhlas s preložením, nemôže nastať podmienka jeho odvolania. Pri výklade tohto ustanovenia žalobkyňa vychádzala z faktu, že zamestnávateľ sa nemôže zbaviť zákonnej povinnosti trvalého preloženia, teda v prípade zrušenia miesta je zamestnávateľ vždy povinný štátneho zamestnanca preložiť na výkon štátnej služby v zmysle ust. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe. Až keď štátny zamestnanec vysloví nesúhlas s trvalým preložením nastáva zákonná podmienka možnosti jeho odvolania, pokiaľ ďalej nemá služobný úrad v zmysle § 40 ods. 2 písm. a/ voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzované výberovým konaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§250s O.s.p. v spojení s § 10 ods.2 O.s.p./, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že uvedenému odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods.2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. decembra 2010 (§ 156 ods.1 a ods.3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods.1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods.2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/, ods. 4 zákona o štátnej službe, účinného v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním. Štátnozamestnanecký pomer sa skončí dňom uvedeným v rozhodnutí, najskôr však dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní.

Podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno na základe jeho písomného súhlasu trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby

- a) v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby,
- b) do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby,
- c) do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby,
- d) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis činností štátnozamestnaneckého miesta, alebo
- e) v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení pravidelné miesto výkonu štátnej služby.

Podľa § 125 ods. 1 zákona o štátnej službe konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy

o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ďalej len „Správny poriadok“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 126 zákona o štátnej službe orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.

Podľa § 32 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci nepostupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia nemožno považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto rozhodol v danej veci vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Zákonným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca. Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne bolo preukázané.

Ďalšou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe je preukázanie nasledovných skutočností, a to:

- že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, alebo
- že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo
- že voľné štátnozamestnanecké miesto sa obsadzuje výberovým konaním.

Ide o hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa. Ich splnenie musí preukázať zamestnávateľ v riadnom procesnom postupe, na ktorý sa vzťahoval v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého

pomeru správny poriadok. Rozhodnutie musí tiež obsahovať náležitosti podľa § 46 a § 47 správneho poriadku.

Z rozhodnutia žalovaného a ani zo spisovej dokumentácie nevyplýva, že by sa bol žalovaný, vrátane konania na prvom stupni, zaoberal otázkou možnosti preloženia žalobkyne podľa § 29 ods. 5 zákona.

Žalovaný nepreukázal, že žalobkyňa nesúhlasila pred doručením rozhodnutia s trvalým preložením na iné štátnozamestnanecké miesto.

Odvolací súd dospel k záveru, že je relevantná požiadavka žalobkyne na zistenie a preukázanie takých skutočností, ktoré vylučujú aplikáciu § 29 ods. 5 zákona, t. j. možnosť jeho trvalého preloženia. Také dôkazy v konaní nielenže neboli preukázané, ale príslušný orgán rozhodujúci vo veci sa touto možnosťou preukázateľne ani nezaoberal, a to ani v rozhodnutí o odvolaní žalobkyne. Tvrdenie žalovaného, že nemal voľné štátnozamestnanecké miesta nevyčerpáva celý predmet úpravy danej uvedeným ustanovením zákona.

Z logického a aj z gramatického výkladu ust. § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe jednoznačne vyplýva zákonodarcom sledovaný cieľ, že zamestnávateľ musí so zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere. V prvom rade musí zamestnanca vyzvať, či je alebo nie je ochotný prejsť na iné pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby, čo sa v danom prípade nestalo. Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu nie je preukázané, že by sa so žalobkyňou pred doručením rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru viedol dialóg o možnosti alebo nemožnosti jeho preloženia na iné voľné štátnozamestnanecké miesto v zmysle podmienok ustanovených v § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe.

Nestačí, že zamestnávateľ oznámi zamestnancovi s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, že voľné miesto (bližšie nekonkretizované) sa obsadzuje výberovým konaním, ale voľné štátnozamestnanecké miesto sa v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru musí reálne obsadzovať výberovým konaním, inak je nutné považovať takého miesto za miesto voľné a zamestnávateľ je povinný ho ponúknuť zamestnancovi s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer.

Iný výklad ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe nemožno pripustiť, nakoľko by sa takýmto zúženým výkladom prakticky znemožnil postup podľa ust. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe a išlo by o obsolentnú právnu úpravu. Zamestnávateľ v zmysle uvedeného ustanovenia zákona o štátnej službe musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca, záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne. Ustanovením § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe sledoval pritom zákonodarca legitímny cieľ a to v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný zamestnanec pracovať aj na inom mieste v štátnej službe a taktiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami.

Keďže preukázateľne neboli splnené zákonom stanovené podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, tak nemohol nastať ani zákonom predpokladaný následok, platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe.

Prvostupňový súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil skutkové a právne závery, s ktorými sa odvolací súd, aj keď čiastočne z iných dôvodov, stotožnil.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. tak, že priznal žalobkyni, ktorá mala v konaní úspech právo na náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa si v rámci odvolacieho konania uplatnila náhradu za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods.1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) v znení účinnom v rozhodujúcom období, a to za **vyjadrenie k odvolaniu proti rozsudku** vo výške 55,49 € bez DPH + **režijný paušál** za rok 2010 = 7,21 € bez DPH = 62,70 € + **19% DPH** v sume 11,91€, teda celkom si uplatnila sumu 74,61 €.

Odvolací súd uplatnené trovy právneho zastúpenia priznal žalobkyni podľa § 14 ods. 1 písm. c/ v spojení s §16 ods.3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v uplatnenej výške.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. decembra 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská